

Z předpisů obecního zřízení a také jiných zákonů nedá se však dovoditi, že by zástupcové obce jako osoby právnické byli povoláni k zastupování jednotlivých občanů. Nedostává-li se však legitimace k zastupování a hájení práv jednotlivých občanů zákonně representaci obce, nelze práva toho tím spíše přiznati jednotlivým členům této representace.

Co se týče stížnosti legitimace člena místní školní rady, dlužno uvážiti, že podle § 17 zák. z 9. dubna 1920 č. 292 Sb. zastupuje místní školní radu na venek její předseda a že podle § 27 téhož zákona může se místní školní rada usnášeti za přítomnosti většiny členů a činí usnesení poloviční většinou hlasů přítomných.

Z toho plyne, že jedinou zákonnou reprezentantkou školní obce a školy jako právního subjektu jest místní školní rada a že pouze této náleží postavení procesní strany a legitimace k opravným prostředkům a ke stížnosti na nss, nikoli však jednotlivým členům jejím.

Ze všech těchto důvodů bylo stížnost zamítnouti.

Č. 2409.

Pozemková reforma. (Soupisová povinnost). — Policejní právo trestní: »Vlastníkem« ve smyslu § 1 nařízení z 9. ledna 1920 č. 61 Sb. jest i ten, kdo knihovního vlastnictví sice ještě nenabyl, avšak nabyl příslušného objektu způsobem tvořícím řádný titul k založení práva vlastnického, na př. koupí, dědictvím, soudním rozsudkem, vyvlastňovacím nálezem atd., skutečnou moc nad ním vykonává a vykonávati může.

(Nález ze dne 26. května 1923 č. 8953.)

Věc: JUDr. Ervín M. v H. proti županskému úřadu župy zemplinské v Michalovicích o přestupek § 9 vlád. nař. z 9. ledna 1920 č. 61 Sb.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: — — — —

Z výroku a odůvodnění rozsudku stolice prvé, který byl nař. rozhodnutím v celém svém obsahu potvrzen, vychází na jevo a není také o tom mezi stranami sporu, že st-1 uznán byl napadeným výrokem vinným přestupkem § 9, odst. 2 nař. vlády z 9. ledna 1920 č. 61 Sb. Přestupku tohoto dopustí se osoba povinná soupisem zabraného pozemkového majetku, jestliže nepředloží soupisu v čas ve lhůtě cit. nařízením stanovené. K podstatným náležitostem skutkové povahy stíhaného přestupku náleží zejména okolnost, že jde o osobu soupisem povinnou.

V tom směru stanoví § 1 nař., že soupisem jest ze zákona povinna také každá fysická a právnická osoba, jež jest »vlastníkem« zabraného majetku pozemkového.

Žal. úřad vycházel při svém rozhodnutí z právního názoru, že pod výrazem vlastník rozuměti jest jediné »vlastníka knihovního«. Naproti tomu stížnost namítá, že slovo »vlastník« znamená skutečného vlastníka bez ohledu na to, je-li jeho právo vlastnické knihovně vloženo čili nic. Nss stojí důsledně na právním názoru, že výraz »vlastník«

nelze pojímati v čistě civilisticko-právním jeho smyslu, nýbrž že vlastníkem dle cit. předpisu jest i ten, kdo knihovního vlastnictví ještě nenabyl a tudíž pravým vlastníkem ve smyslu obč. práva se nestal, avšak objektu příslušného nabyl způsobem tvořícím řádný titul k založení práva vlastnického na př. koupí, dědictvím, rozsudkem soudním, výrokem expropriačním atd., skutečnou moc nad ním vykonává a vykonávati může.

Na tomto názoru nemění ničeho příl. A nař. z 9. ledna 1920 č. 61 Sb. a zákon z 16. dubna 1919 č. 215 Sb., na které se odvolává žal. úřad v odvodním spise na podporu právního názoru jím zastávaného.

Neboť příloha A obsahuje vzorec podání, jehož vlastník pozemkového majetku při plnění povinnosti soupisové použití má. Předpis vzorce obsahuje sice rubriku »knihovní vlastník«, avšak vzorec není žádnou normou, která by platné právní předpisy doplňovati neb měniti mohla.

Zákon z 16. dubna 1919 č. 215 Sb. pak neobsahuje žádného ustanovení, že by výraz »vlastník« nebo »vlastnictví« zabraného pozemkového majetku v předpisech upravujících pozemkovou reformu používaný, znamenal toliko knihovního vlastníka neb knihovní vlastnictví majetku toho.

St-1 hájil se dle protokolů z 3. srpna 1921 a z 26. září 1921 a obsahu odvolání již v zřízení administrativním tím, že žádného nemovitého jmění nemá, že majetek, který v obvodu obce T. a H. měl, prodal občanům v T. a H., kteří majetek ten dne 24. září 1918 převzali, mezi sebe rozdělili a od té doby nepřetržitě užívají.

Dle správních spisů prováděl sice úřad stolice prvé důkazy, které st-1 o okolnostech těchto nabízel, ale žal. úřad vydává nař. rozhodnutí okolností tyto nevzal v úvahu a nepřihlédl k výsledkům provedených důkazů a to jen následkem názoru jím zastávaného, že pod výrazem »vlastník« rozuměti jest toliko knihovního vlastníka. Jelikož názor tento, jak předem vyloženo bylo, jest mylný, spočívá nař. rozhodnutí na nesprávném právním posouzení věci a náleželo je proto dle § 7 zák. o ss zrušiti.

č. 2410.

Dávka z přírůstku hodnoty. — Administrativní řízení: * K preklusi podle § 17, odst. 3 dávkového řádu vydaného vl. nař. z 23. září 1920 č. 545 Sb. není třeba, aby úřad sdělil straně podklad pro to, jakou částku míní při vyšetřování přírůstku hodnoty vzíti za základ.

(Nález ze dne 26. května 1923 č. 8976.)

Věc: František a Marie S. ve T. (adv. Dr. Otakar Vendulák z Prahy) proti zemskému správnímu výboru v Praze o dávku z přírůstku hodnoty.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Platebním rozkazem zemského inspektorátu pro zemské dávky v Praze z 28. února 1922 vyměřena byla st-lům dávka z pří-